

Több-bites kommunikáció

L. SIMON LÁSZLÓ | ÍRÓ, KULTÚRPOLITIKUS

Kíváncsian várom a közös dolgaink kibeszélésére s annak nyomán jó megoldási javaslatok kidolgozására alkalmas szakpolitikai vitákat, amelyeknek az eredményét mind a jogalkotásban, mind a végrehajtói munka során hasznosítani lehet. A szakpolitikai viták azt feltételezik, hogy a politikusok intellektuálisan fel vannak vértelve, s az értelmiségi típusú polémiák lefolytatása közben egy pillanatig sem veszítik szem elől a tényt, hogy a közösségi média által uralt kommunikációs térben a cselekvésnek és az okoskodásnak szigorú határai vannak, amiket tilos átlépni. Sok évvel ezelőtt államtitkárként – elkerülendő az egybites kommunikációt – néha magam is összekevertem a parttalan értelmiségi, valamint a szakpolitikai vitákat. Az utóbbiban ugyanis a valós helyzetfelismerésből eredeztethető számokat, megoldási javaslatokat kell ütköztetni, valamint jó kormányzati javaslatokat kell kidolgozni és szükség esetén megvédeni. Ma már más helyzetben vagyok, ezért szoktam mosolyogni, ha egykori képviselőtársaim a pártfegyelmet kérik számon a politikai közösségemet javítani szándékozó (ön)kritikus mondataimom.

Magam örültem a miniszterelnök nyilvánosságra kerülő kötcsei gondolatainak, amelyek arról szóltak, hogy a kormánypárt politikusainak bele kell állniuk és meg kell nyerniük a szakpolitikai vitákat. Ez két dolog miatt sem lesz könnyű: egyrészt mert szinte már leszoktunk az érdemi vitázásról, politikusaink jelentős része önmagát cenzúrázza, mert nem akar rosszat mondani s hibázni. Másrészt egyelőre nem látjuk, kivel is kellene vitázni. A korábbi ellenzék egyes tagjai megélhetési politikusként felveszik a fizetésüket, esetleg korrupcióhajhászó videókat tesznek közzé, mindeközben kerülnek a vitahelyzeteket és a munkahelyüket, vagyis az Országgyűlést. Az új ellenzék pedig egyelőre csak egy emberből áll: fogalmunk sincs, a Tisza Pártból kivel lehetne agrár-, kultúr-, ipar- vagy költségvetési politikáról vitázni. Az, hogy a már rég nyugdíjas Bod Péter Ákos és sok más hasonló szerepben lévő elemző

„Fogalmunk sincs, a Tisza Pártból kivel lehetne agrár-, kultúr-, ipar- vagy költségvetési politikáról vitázni”

hetente jelentkezik harsogó kormánykritikával, még nem garancia arra, hogy lenne átfogó program, koncepció, vízió vagy bármi más Magyarék háza táján. Magyar egyelőre magányos harcos, egy bozót-vágó késsel indult neki a magyar valóságnak, vagy annak, amit ő annak vél, s ez most elegendő ugyan harmincszázaléknyi ember megszólítására, ennél semmiképpen nem több. Az ugyanis nem nevezhető szakpolitikai vitának, sőt még érvnek sem, hogy valaki egy hőmérővel kórházról kórházra szaladgálva rámutat arra, mennyi helyen van gond.

Érdemi vitákra valóban nagy szükség lenne, még ha ezeket az ellenzék generálja is, ezzel is inspirálva a kormányoldalt a szükséges változtatásokra. Egy parlamentáris demokráciában ez feladata az ellenzéknek, de erre az előző másfél évtizedben alig láttunk példát. Láthatólag az intellektuális restség miatt arra a típusú értelmiségi elemzésre, összetett külpolitikai

gondolkodásra is képtelen az ellenzék szinte valamennyi szereplője, amit Orbán Viktortól rendre megszokhattunk, függetlenül attól, hogy azonosulunk vagy sem a történelemtől, illetve a globális folyamatokról kifejtett nézeteivel. Azonban nem pusztán hazánk geopolitikai szerepéről kellene nyilvánosan vitázni, hanem az egészségügy, a közlekedés vagy éppen az önkormányzati rendszer helyzetéről, az iparfejlesztés irányairól, sőt árvíz idején esetleg arról is, miként kellene végre megfogni a hazánkon átrohanó, öntözésre kiválóan alkalmas víz egy részét.

Egy olyan kormány, amelyik Brüsszeltől Budapestig számos fronton vállal hatalmas konfliktusokat, bele kellene állnia olyan vitákba is, amiket azért nem vállalt eddig, mert attól tartott, veszélyezteti a választási győzelmét. Csak egy példa az önkormányzati váltás hetében: a fogyó népesség, a rátermett polgármesterjelöltek csökkenő száma, valamint szűkülő állami források mellett valóban fenn kell tartani több mint háromezer önkormányzatot? Hazánk nagy ellátórendszereinek hatékony működtetése kötelessége és felelőssége is a nemzeti kormánynak. |m|